

Všetkých verných zomrelých B 2021

AI Známy kresťanský pastor a spisovateľ Wilhelm Busch často mladým ľuďom takto objasňoval realitu smrti: - *Keď potrebujete opraviť topánky, nejdeme k automechanikovi. S topánkami ideme k obuvníkovi. Keď ma hnevá vodovod, vyhladáam inštalatéra. Ideme jednoducho k odborníkovi. Kam sa však obrátiť, keď chcem vedieť, čo bude po smrti? Nemali by sme sa v takej dôležitej otázke obrátiť na odborníka? Kto je tým odborníkom? Poznám len jedného. Je ním Boží Syn Ježiš Kristus. Prišiel z iného sveta a stal sa človekom. Zomrel na kríži, bol pochovaný, ale vstal z mŕtvych. Prišiel opäť medzi nás. Bol mŕtvy a zase žije. Preto sa vyzná v otázkach smrti a života. Môžeme sa pokojne na neho spoľahnúť. I keby mi dnes dvadsať univerzitných profesorov dokazovalo, že smrťou všetko končí, povedal by som im: „Mám rešpekt a obdiv pred vašimi vedomosťami o smrti, ale ja poznám jedného, ktorý ňou prešiel, kto tam bol, Ježiša.“ -*

KE Tento Ježiš aj nám dnes znova pripomína: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa.“

DI Keď nám niekto blízky zomrie, najprirodzenejšou otázkou je PREČO? My kresťania na to môžeme odpovedať veľmi jednoducho – aby sa vrátil domov k OTCOVI.

PAR Dnes sa otázka smrti a všetkého okolo nej vytláča do úzadia. Je to jeden spôsob ako smrť vytesniť z našich životov. Lenže to nie je dobré riešenie. Oveľa lepšie riešenie ponúka kresťanstvo. Tie najprísnejšie rehole až dodnes majú jednu regulu. Mnísi sa medzi sebou nerozprávajú a keď sa chcú pozdraviť, tak majú dovolený jeden jediný pozdrav: „Pamätaj, že zomrieš.“ Takto si pripomínajú nevyhnutné a dobre sa na smrť svojim štýlom života pripravujú.

My sa tu dnes schádzame, aby sme sa modlili za tých, ktorú túto prípravu zanedbali. Modlíme sa za nich, aby sa mohli konečne dostať domov, teda tam kam patria oni aj my.

MY1 Páter Anton Hlinka rozpráva zaujímavú skúsenosť: - *Mal som kolegu na teológii, ktorý bol predtým viceprimátorom slávneho severo-talianského mesta Monza. Keď mal 39 rokov bol vysvätený za kňaza. Naučil sa po španielsky a šiel do misii. Do Venezuely. Po pol roku sa vrátil do Talianska s nádorovým nálezom. Vraj na operáciu. Podarila sa, ale objavili sa metastázy. Povedali mu to. Začal hlasno plakať:*

„Prečo si mi to urobil, Bože? Prečo som musel tak dlho študovať, aby som teraz, keď som to mal zužitkovať, umrel?“ Tisíc prečo. Po dvoch týždňoch sa upokojil a smútok sa premenil na radosť. Vedel, že má tri mesiace života. Nám, návštevníkom, svojim bývalým kolegom na otázku, ako sa má, odpovedal: „Spievam celý deň Magnifikat. Idem domov. Domov!“

MY2 Iný príbeh je pre nás tiež varovaním a povzbudením. Panovník dal svojmu šašovi palicu a povedal: „Daj tú palicu tomu, kto je ešte väčší blázon ako ty!“ Jedného dňa si panovník ľahol, aby zomrel a nariekal: „Idem do cudzej krajiny a už nikdy sa nevrátim.“ Šašo povedal: „Keďže si vedel, že sa raz budeš musieť pobrať do tej ríše, zaiste si urobil všetko, aby si mal aj v tej novej vlasti dom.“ Keď na to panovník odpovedal záporne, odovzdal mu šašo palicu so slovami: „Tebe patrí. Ty si ešte väčší blázon ako ja.“

ADE Tento mesiac pamätajme nielen na spásu verných zomrelých, ale žime tak, aby sme sa po smrti mohli dostať domov k Nebeskému Otcovi aj my. Amen.